

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209212862
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1209212862.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej, v právnej veci žalobcu: C.. I. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. X, J. zastúpený mzlegal s.r.o., Zámocká 7013/36, Bratislava, IČO : 36 861 529 a JUDr. Jana Viktória Žvachová, advokátka, Včelárska 21, Bratislava proti žalovaným : 1/ Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO : 00 151 653, 2/ General Factoring, a.s., Michalská 387/16, Bratislava, IČO : 35 838 825, zastúpená Mgr. Martin Michalko, advokát, Michalská 14, Bratislava 3/ W.. O. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., K. XX, zastúpený JUDr. Lukáčová & partners, s.r.o., Mostná 72, Nitra, IČO : 47 237 244 o určenie neplatnosti dražby, na odvolanie žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 7. 1. 2015 č.k. 45C 158/2009 - 796, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 45C/158/2009-941 z 8. decembra 2016 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v spojení s opravným uznesením č. k. 45 C 158/2009-941 z 8. decembra 2016 (týmto bolo v zmysle § 224 C.s.p. opravené záhlavie v časti označenia právneho zástupcu žalovaného 3/) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby osvedčenej notárskou zápisnicou spísanou notárkou JUDr. Katarínou Valovou, predmetom ktorej bol byt č. X, nachádzajúci sa na prízemí bytového domu na J. A. Č.. XX E. J. .

1.1. Právne vec odôvodnil aplikáciou ustanovení § 2 písm. a/, § 7 ods. 1 a ods. 2, § 10 ods. 1, § 12 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 16 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 6, ods. 8, ods. 9, § 21 ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 22 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákona o dobrovoľných dražbách“), § 39, § 40 ods. 1 a ods. 3, § 151a, § 151b ods. 1, § 151j ods. 1, § 151m ods. 4, § 151 ods. 8 Občianskeho zákonníka., ako aj ustanoveniami § 45 ods. 1 a ods. 2 a § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca sa nedôvodne domáhal určenia neplatnosti dražby, nakoľko nepreukázal, že by došlo k porušeniu Zákona o dobrovoľných dražbách. V tomto kontexte ďalej uviedol, že žalobca nespochybnil oprávnenie žalovaného 1/ pristúpiť k výkonu záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby. Neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že predmet zálohu bol v dôsledku porušenia zákona žalovanými 1/ a 2/ vydražený za cenu, ktorá by bola pod hranicou najnižšieho podania (v tom prípade by žalobca mohol byť ukrátený na svojich právach). Dodal, že na nové skutočnosti tvrdené žalobcom po vrátení veci odvolacím súdom neprihliadal, nakoľko nedosiahli takú intenzitu, aby boli spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv žalobcu.

1.2. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešným žalovaným 2/ a 3/ priznal náhradu trov konania. Žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal, hoci bol v konaní tiež úspešný, pretože mu trovy nevznikli a ich náhradu si neuplatnil. Trovy konania žalovaného

2/ spočívajú v trovách právneho zastúpenia v sume celkom 1.161,37€ (za 7 úkonov právnej služby v r. 2010, 2 úkony v r. 2011, 2 úkony v r. 2013, 5 úkonov v r. 2014 a 1 úkon právnej služby v r. 2015, ďalej režijný paušál 7 x 7,21 €, 2 x 7,41 €, 2 x 7,81 €, 5 x 8,04 € a 1 x 8,39 €, ako aj 20 % DPH). Trovy konania žalovaného 3/ pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 1.250,28 € (za 2 úkony právnej služby v r. 2009, 6 úkonov v r. 2010, 2 úkony v r. 2013, 2 úkony v r. 2014, ďalej režijný paušál 2 x 6,95 €, 6 x 7,21 €, 2 x 7,81 € a 2 x 8,04 €, ako aj cestovné náhrady spojené s účasťou na pojednaniach v dňoch 22. 2. 2010, 29. 3. 2010, 26. 5. 2010, 8. 9. 2010, 27. 10. 2010, 22. 2. 2010, 24. 4. 2013, 18. 11. 2013, 20. 1. 2014 a 24. 3. 2014). Prvoinštančný súd pri určovaní výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci vychádzal z ust. § 11 ods. 1 písm.a/ a nie z ust. § 10 ods. 2 vyhl.č. 655/2004 Z.z., s odôvodnením, že predmetom konania je určenie neplatnosti právneho úkonu - dražby, ktorej cenu nie je možné vyjadriť ani určiť v peniazoch; s ohľadom na predmet konania tak hodnota draženej nehnuteľnosti nebola významná. Účelom poskytnutej právnej služby nebolo dosiahnutie určenia vlastníckeho práva k veci, ani jej vymoženie, len určenie, že právny úkon dražby je neplatný. Svoj názor súd prvej inštancie podporil poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2010 sp. zn. 5M Cdo 9/2010.

2. Uvedený rozsudok napadli v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca ako aj žalovaný 2/.

3. Žalobca svojím odvolaním napadol rozsudok prvoinštančného rozsudku v celom rozsahu, domáhajúc sa buď jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe a vyhovie, alebo zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytýkal súdu, že v jeho konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm.f/ a h/ O.s.p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní uviedol, že ešte pred podaním návrhu na začatie konania na súd sa u žalovaného 2/ domáhal neúspešne prístupnosti celej dokumentácie ohľadom dražby. Keďže žalovaný 1/ aj 2/ súdu doručili dokumentáciu ohľadom dražobného procesu, avšak súd prvej inštancie ho s týmto listinným dôkazom neoboznámil, ani tieto dôkazy zákonným spôsobom nevykonal. Tým mu odňal možnosť konať pred súdom, keďže sa napr. žalobca k nim nemohol vyjadriť. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že si na vlastné náklady zabezpečil kópie týchto písomností, žalobca netrval na ich oboznamovaní, čo však nijako nelegalizuje chybu prvoinštančného súdu. Nesúhlasil s tvrdením prvoinštančného súdu, že tým nedošlo k zásahu do jeho subjektívnych práv, inak by bol žalobca tieto skutočnosti uviedol už v návrhu na začatie konania alebo aspoň v odvolacom konaní. K tomu uviedol, že tieto skutočnosti uviedol hneď ako sa ich dozvedel, pričom ide o také porušenia zákona, z ktorých každé samostatne je dôvodom neplatnosti dražby a každé z nich zasahuje závažným spôsobom do jeho práv, najmä do vlastníckeho práva, ktoré bolo žalobcovi odňaté. Nevysporiadaním sa s jeho námietkami prvoinštančný súd spôsobil, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

3.1. Poukázal nato, že postupom žalovaných 1/, 2/, ktorý bol v rozpore so zákonom o dobrovoľných dražbách, bolo dotknuté jeho vlastnícke právo, pretože bol zbavený svojho vlastníctva v rozpore so zákonom, ďalej jeho právo na zákonný postup pri procese dražby (t.j. pravidlá, následnosť úkonov a lehoty, vrátane priestoru na splatenie dlhu), jeho právo na informácie o dražobnom procese (aby on ako dlžník bol informovaný o príprave dražby, priebehu dražby, jednotlivých úkonoch v zákonných lehotách), jeho právo na to, aby dlh uspokojil dlžník, keďže ho žalovaný 1/, 2/ neinformovali o dražobnom procese ako aj právo na splnenie dlhu, keďže žalovaných 1/, 2/ nekonali v súlade so zákonom a neinformovali žalobca a o vzniknutej situácii v súlade so zákonom tak, aby vedel situáciu reálne vyhodnotiť a riešiť. Žalobca dodal, že zákon o dobrovoľných dražbách sankcionuje neplatnosťou každé porušenie zákona, pokiaľ ho namieta osoba, do ktorej vlastníckeho práva bolo zasiahnuté. Dražba je prísne formálny proces, ktorého pravidlá a postupy detailne upravuje zákon. Navrhovateľovi dražby a aj dražobníkovi ukladá zákon celý rad povinností, ktoré sú povinné pri vykonaní dražby dodržiavať. Riešenie následkov neplatnosti dražby je otázka, ktorou sa súd vôbec nemal zaoberať, nakoľko nebola predmetom konania, keďže nejde o klasickú určovaciu žalobu, v ktorej by bolo potrebné dokazovať naliehavý právny záujem. Uvedené pochybenie prvoinštančného súdu je podľa názoru žalobcu a nesprávnym právnym posúdením veci.

3.2. Žalobca trval na pochybení žalovaného 2/ - dražobníka, pri doručovaní písomností, keďže mu ich nedoručoval na miesto, kde sa v tom čase zdržoval. V konaní preukázal, že sa zdržoval v mieste svojho prechodného pobytu na J. XX E. J.; žalovaný 1/ a žalovaný 2/ mu doručovali zásielky na adresu jeho trvalého pobytu F. X E. J.. Žalobca poukázal na to, že namieta nielen doručovanie výzvy na obhliadku, ale aj doručovanie ďalších písomností žalovaným 2/. Súd sa k doručovaniu ako celku nevyjadril, riešil len doručovanie uvedenej výzvy. Žalobca pripomenul, že žalovaný 2/ doručoval všetky písomnosti v rozpore so zákonom. Vytkol prvoinštančnému súdu, že v rozpore so zrušujúcim uznesením odvolacieho

súdu po vrátení veci nevykonával žiadne dokazovanie týmto smerom. Žalovaný 2/ nepredložil žiadny dôkaz o tom, že sa zdržoval na mieste, na ktoré mu boli doručované zásielky - F. X v J.. Súd prvej inštancie tiež nesprávne preniesol dôkazné bremeno ohľadom doručovania zásielok na jeho osobu. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného 1/, že mu neoznámil zmenu adresy, pretože on tak urobil telefonicky, pretože Všeobecné obchodné podmienky nestanovujú žiadnu osobitnú formu na takéto oznámenie a on telefonickú formu považoval za dostačujúcu. Zdôraznil, že nenamieta doručovanie písomní žalovaným 1/, ale žalovaným 2/. Čestné vyhlásenie p. C. o tom, že sa od suseda dozvedela, že sa v byte na J. A.. XX E. J. nezdržiava, nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Ide o zamestnankyňu žalovaného 2/, t.j. osobu od žalovaného 2/ finančne závislú. Práve ona bola zodpovedná za prípravu napadnutej dražby a väčšinu pochybení. Súd ale o jej výpovedi nemal pochybnosti na rozdiel od výpovede zamestnanca žalobcu. Súd prvej inštancie tiež nezdôvodnil, prečo nevezal do úvahy vyjadrenie znalca Ing. Stanislava Šubu pribratého žalovaným 2/, ktorý v znaleckom posudku č. 116/2008 uviedol, že bol informovaný susedmi z vedľajšieho bloku, že vlastník v byte býva. K hodnoteniu svedeckej výpovede C. a G. žalobca dodal, že predmetom dokazovania nebolo, kde býval C., ale či sa žalobca zdržiaval na J. XX. Túto otázku ale súd svedkovi C. nepoložil. Na otázku k J. XX svedok C. uviedol, že išlo o byt, kam za mnou chodieval často. K otázke, kde sa žalobca zdržiaval v rokoch 2008 - 2009 uviedol, že na F. aj na J., čo však nie je zaprotokolované. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že sa v období rokov 2008 - 2009 na J. XX zdržiaval od júla 2008 do mája 2009, teda z 24 mesiacov len 10. Poznamenal, že svedok C.Ď. prešiel od r. 2008 - 2009 náročným životným obdobím a je možné, že si na udalosti z tohto obdobia nepamätá. Svedok G. potvrdil, že žalobca v rozhodnom období doručovania písomností od žalovaného 2/ býval na J. A.. XX v J.. Žalobca upozornil v odvolaní na celé znenie ust. § 47 ods. 5 O.s.p., v zmysle ktorého aby sa fikcia doručenia mohla uplatňovať, musel ho žalovaný 2/ o jej uplatnení preukázateľne poučiť, reálnym doručením tohto poučenia, čo sa nestalo. Žalobca zdôraznil, že v danom čase mal na J. A.. XX v J. riadne nahlásený a zistiteľný prechodný pobyt a tam sa aj zdržiaval, nechodieval denne na F. X v J.. Podmienky na uplatnenie fikcie doručenia pri doručovaní písomností do jeho vlastných rúk zo strany žalovaného 2/ neboli splnené.

3.3. V odvolaní žalobca ďalej vytykal súdu, že v konaní namieta, že žalovaný 2/ pristúpil k vyhotoveniu znaleckého posudku bez obhliadky nehnuteľnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalovaný 2/ v konaní nepreukázal, že žalobca neumožnil vykonanie obhliadky bytu. Zásielka bola na F. X v J. doručovaná v dňoch 27. a 28. 10. 2008. Ak by súd fikciu doručenia akceptoval, bola by mu výzva na umožnenie obhliadky doručená až 20. 11. 2008. Znalecký posudok bol však vyhotovený už 11. 11. 2008, potom nemožno vyhodnotiť okolnosti tak, že žalobca byt nesprístupnil. Žalovaný 2/ alebo znalec mal po správnosti zaslať novú výzvu s novým termínom obhliadky, tak aby ju prevzal a mal primeranú lehotu na sprístupnenie bytu. Z tohto dôvodu aj zákon o dobrovoľných dražbách uvádza, že "doba obhliadky musí byť vo výzve ustanovená s prihliadnutím na charakter draženej veci, pri nehnuteľnosti spravidla tri týždne (21 dní) po odoslaní výzvy." V uvedenom období sa od 15. 10. 2008 menili ustanovenia o doručovaní v Občianskom súdnom poriadku; dovtedy sa za doručenie považovala písomnosť treť deň po uložení na pošte, čo sa však zmenilo a písomnosť sa odvtedy považuje za doručenú až vrátením zásielky adresátovi. Tým došlo k porušeniu zákona o doručovaní v jeho neprospech, takže mu bola upretá zákonná lehota na prevzatie písomností a zabezpečenie obhliadky. On, žalobca, nemal dôvod na odmietnutie súčinnosti. Znalecký posudok obsahuje nesprávne určenú podlahovú plochu v priloženom plániku, ktorý nezodpovedá skutočnosti - rozloženie jednotlivých miestností v byte na plániku je diametrálne odlišné od skutočnosti. Znalecký posudok sa týka úplne iného bytu. Nesprávne sú v ňom uvedené aj údaje o dlžníkovi. Znalecký posudok navyše nespĺňa ani formálne náležitosti v zmysle zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a vyhl.č. 490/2004 Z.z., ktorou sa predmetný zákon vykonáva. Žalovaný 2/ porušil zákon tým, že použil znalecký posudok vyhotovený bez obhliadky predmetu dražby, pričom na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky, použil znalecký posudok, ktorý nemal formálne ani obsahové náležitosti a navyše ohodnotil úplne iný byt. Žalovaný 2/ tak porušil zákon a reálne vykonával dražbu bez znaleckého posudku. Takýto spôsob podania znaleckého posudku môže podstatne ovplyvniť v ňom uvedenú hodnotu draženej nehnuteľnosti. V ďalšej časti odvolania sa žalobca zaoberá skutočnosťou, že dôvodom, prečo sa byt predal za tak nízku cenu nie je skutočnosť, že o byt nikto neprejavil záujem, ale fakt, že sa predával na dražbe.

3.4. Žalobca naďalej trval na svojej námietke neplatnosti zmluvy o vykonaní dražby týkajúcej sa jeho nehnuteľnosti. Poukazoval na to, že podľa čl. VIII bodu 1 posledný odsek mala vyhlásenie oznámenia o dobrovoľnej dražbe a oznámenie o opakovanej dobrovoľnej dražbe podpísať za žalobcu a vždy jedna z kontaktných osôb uvedená v bode 1.1. tohto článku a spolu podpíše jeden z týchto manažérov : I.. W.. S. J., C.. E. Y., G., C.. C. E." Avšak na žiadnej z písomností týkajúcej sa dražby, pri ktorých sa podpis manažéra vyžaduje, podpis manažéra nie je. Žiaden dodatok k rámcovej zmluve, ktorý by

tento postup menil, žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ nepredložil. Žalovaný 1/ v reakcii na túto námietku predložil oznámenie podpísané len jednou stranou, ktorým v rozpore so zmluvou oznamuje druhej strane zmenu svojich "podpisových manažérov." Oznámením však podľa čl. IX bod 5 Dohody o dobrovoľných dražbách je ale možné meniť len zoznam kontaktných osôb, nie zoznam manažérov. Oznámenie nemôže nahrádzať dodatok k zmluve, nakoľko oznámenie nie je dvojstranným právnym úkonom, ktorým zmluva je. Zmluva o vykonaní dražby a zmluva o vykonaní opakovanej dražby žalobca ovej nehnuteľnosti (oznámenia) sú absolútne neplatné, na ktorú skutočnosť má súd prihliadať zo zákona. Súd sa k tejto námietke vyjadril len okrajovo tak, že má za to, že zmluva bola podpísaná oprávnenými osobami, čo nezodpovedá požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia podľa § 157 O.s.p.

3.5. Opakovane namietal, že bol dňa 9. 10. 2008 operovaný. Jeho diagnóza bola gynekomastia, ktorá sa v ťažkých prípadoch rieši kombináciou chirurgického zákroku a liposukcie. Následne bol reoperovaný dňa 10. 10. 2008. Ošetrujúci lekár mu odporučil kludový režim do 31. 10. 2008. Súd bez potrebných odborných znalostí usúdil, že na rekonvalescenciu žalobcovi stačí pár dní. Žalobca uviedol, že trpel bolesťami, pohyb mal obmedzený kompresívnym návlakom. V čase do 31. 10. 2008 ležal v bolestiach v posteli na J. XX a nebol schopný prebrať poštu na F. X v J., kde sa nezdržoval.

3.6. Žalobca opäť namietol aj cenu, za ktorú bol predmet dražby ohodnotený, za ktorú sa dražil a aj vydražil. Žalobca pred podpisom záložnej zmluvy dal byť ohodnotený a znalec v posudku určil jeho všeobecnú hodnotu na 2.900.000,- Sk. Banka znalecký posudok akceptovala a poskytla úvery v celkovej výške 2.700.000,- Sk. Bol teda konsenzus medzi žalovaným 1/ a žalobcom o hodnote predmetu zálohu, pričom žalobca nikdy nesúhlasil s nižšou cenou ako hodnotou stanovenou znaleckým posudkom vypracovaným pre účely zriadenia záložného práva ako najnižším podaním. Na tejto sume žalobca aj trvá. Súd tiež nezohľadnil skutočnosť, že ide o zmluvu spotrebiteľskú a najnižšie podanie banka stanovila vo Všeobecných obchodných podmienkach, pričom nešlo o podmienky individuálne dohodnuté. Cena, za ktorú žalovaný 3/ byť vydražil - 60.500 € - je cena nižšia ako dohodnuté najnižšie podanie. Ani s touto námietkou sa súd prvej inštancie nevysporiadal, pritom ide o spotrebiteľskú vec a neprijateľnú podmienku.

3.7. V odvolaní poukázal aj na to, že dlžníkovi boli písomnosti zasielané na adresu z úverovej zmluvy (J.R. XX, J.), hoci on ako žalobca v konaní listinnými dôkazmi preukázal, že žalovaný 1/ mal vedomosť o tom, že dlžník sa zdržoval na inej adrese (F. X v J.). To, že dlžník nebol informovaný o priebehu dražby, čím žalovaný 2/ porušil zákon a svoju povinnosť, malo za následok, že dlžník nemal vedomosť o dražbe a tiež nemohol žalobcu ako záložcu o celej záležitosti informovať. Tým sa žalovaný 2/ dotkol aj práv žalobcu. Žalovaní 1/, 2/ od dlžníka nežiadali kvalifikovane splniť dlh a pritom dlžník je osoba, ktorá má dlh plniť prioritne.

3.8. Žalobca trval aj na svojej námietke, že nebola dodržaná lehota pre uzavretie zmluvy o opakovanej dražbe žalovaným 1/ a žalovaným 2/ dňa 19. 3. 2009 a neboli splnené ani ďalšie zákonné podmienky pre vykonanie tejto a následne ani ďalších opakovaných dražieb. Poukazoval na ust. § 22 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorého zmluva o vykonaní opakovanej dražby musí byť uzavretá do 10 dní po doručení zápisnice o vykonanej dražbe alebo vyzrození o zmarení dražby. Dňa 11. 2. 2009 sa konala 1.opakovaná dražba (2.kolo); dňa 19. 2. 2009 uzavreli žalovaný 1/ a žalovaný 2/ zmluvu o 2.opakovanej dražbe (3.kolo). Dňa 16. 3. 2009 sa mala konať 2.opakovaná dražba (3.kolo) podľa oznámenia, táto dražba sa nekonala. Dňa 19. 3. 2009 uzavreli žalovaný 1/ a žalovaný 2/ zmluvu o 2.opakovanej dražbe (3.kolo) - ide o tú istú zmluvu, ktorú už raz žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uzavreli. Túto zmluvu žalobca považuje za neplatnú už aj z dôvodu, že bola uzavretá druhýkrát, pritom išlo o zmluvu o tej istej opakovanej dražbe. Na uzavretie zmluvy zo dňa 19. 3. 2009 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ buď nedodrжали zákonnú lehotu 10 dní od doručenia - pri počítaní od 19. 2. 2009 totiž uplynulo 35 dní, alebo nebol splnený ďalší zákonný predpoklad, nakoľko dňa 16. 3. 2009 nebola dražba ani vykonaná ani zmarená.

3.9. Záverom vo svojom odvolaní poukázal aj na to, že namietal nejasné okolnosti vyhlásenia o spôsobilosti predmetu dražby a pravosti, sume a splatnosti pohľadávky. Vyhlásenie žalovaného 1/ zo dňa 23. 10. 2008 neobsahuje zákonom stanovené náležitosti, žalobca ho označil za nejasné a zavádzajúce. Vo vyhlásení sú uvedené súčasne dve pohľadávky, označené ako pohľadávka č.1 a pohľadávka č. 2. Pohľadávka č. 1 je vyčíslená ku dňu 23. 10. 2008, pohľadávka č. 2 ku dňu 17. 7. 2008. Splatnosť je u oboch uvedená dňom 1. 8. 2008. Žalovaní týmto spôsobom zneprehľadnili celú situáciu, lebo nie je možné identifikovať pre ktorú pohľadávku sa záložné právo vlastne realizovalo ani v akej výške boli jednotlivé pohľadávky, resp. či vôbec existovala pohľadávka. Vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky je podľa žalobcu a neurčité, neobsahuje zákonom stanovené náležitosti. Zmluva o vykonaní dražby nemá zákonom vyžadovanú prílohu a teda je neplatná. V zmluve o vykonaní dražby nie je uvedený ani dôvod konania dražby, čo je ďalší z predpokladov, ktoré zákon o dobrovoľných

dražbách v § 16 ods. 3 vyžaduje, čo je ďalší dôvod absolútnej neplatnosti zmluvy. Napokon žalobca vytýkal prvoinštančnému súdu, že žiadal v konaní opakovane doplniť dokazovanie, čo ale súd odmietol.

4. Odvolanie žalovaného 2/ smerovalo proti výroku, ktorým mu súd priznal voči žalobcovi náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, v ktorej časti namietal nesprávnu aplikáciu ust. § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl.č. 655/2004 Z.z. Žalovaný 2/ poukázal na to, že predmetom konania je určenie neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby. Žalobca sa tak predmetným návrhom domáha ochrany vlastníckeho práva k bytu, keďže toto právo nadobudol žalovaný 3/ vydražením. Žalovaný 2/ zastal názor, že pri výpočte trov právneho zastúpenia v danej veci je nutné zohľadniť predmet konania najmä s ohľadom na účel žaloby, ktorým je v konečnom dôsledku domáhanie sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t.j. bytu. Hodnota tohto bytu je vyjadrená v peniazoch, pričom pri určení konkrétnej hodnoty bytu je možné vychádzať zo sumy buď 89.623,- €, ktorú určil ako všeobecnú hodnotu bytu súdny znalec Ing. Šuba v znaleckom posudku, ako aj zo sumy 60.500,- €, za ktorú bol byt na predmetnej dražbe predaný. Výsledok konania má v konečnom dôsledku vplyv na určenie vlastníka bytu, ktorého hodnotu je možné určiť bez akýchkoľvek ťažkostí. Súd prvej inštancie nepriznal žalovanému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia tak, ako si ich vyčíslil, t.j. v zmysle § 10 ods. 1 a ods. 2 cit. vyhl., vychádzajúc z tarifnej hodnoty práva, t.j. z ceny bytu, za ktorú bol vydražený - 60.500 €. Žalovaný 2/ namietal, že rozhodnutie o spôsobe určenia výšky náhrady trov právneho zastúpenia je v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ cit. vyhl. závislé od posúdenia otázky, či predmet konania je oceníteľný peniazmi. Žalovaný 2/ nesúhlasí so záverom prvoinštančného súdu, že predmetom konania je platnosť, resp. neplatnosť právneho úkonu, t.j. dobrovoľnej dražby a takýto predmet konania nie je možné vyjadriť v peniazoch. Tento záver vyslovuje súd prvej inštancie bez posúdenia veci ako celku. Ust. § 11 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 Z.z. nedefinuje konkrétne druhy konaní s poukazom na ust. § 80 písm.c/ O.s.p., a preto je potrebné v každej veci skúmať, či je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, pričom v tomto konaní je možné určiť konkrétne právo, resp. vec jednoducho oceníteľnú v peniazoch, nakoľko žalobca sa v konaní o neplatnosti dobrovoľnej dražby domáhal právneho stavu, ktorý bude titulom zápisu a vzniku vlastníckeho práva žalobca a k bytu. Uvedená právna úprava rozlišuje situácie, kedy je predmet právnej služby o ktorom prebieha súdne konanie vyjadriteľný v peniazoch podľa § 10 ods. 2 vyhl.č. 655/2004 Z.z. a kedy tomu tak nie je podľa ust. § 11 ods. 1 cit. vyhl. Právna úprava teda nekorešponduje s názorom, že vždy, ak je predmetom súdneho konania určenie platnosti právneho úkonu, nie je možné takýto predmet vyjadriť v peniazoch. Svoj názor podporil poukazom na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 334/07 zo dňa 23. 4. 2008, tiež rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 11Cb 55/2009, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 53/2010, tiež rozsudkom Okresného súdu v Galante sp. zn. 26C 254/2010. Žalovaný 2/ v odvolaní dodal, že judikatúra, ktorou prvoinštančný súd podporil svoje rozhodnutie o priznaní trov právneho zastúpenia, t.j. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 M Cdo 9/2010, nezodpovedá skutkovému stavu v tomto konaní. Žalovaný 2/ navrhoval v odvolacom konaní v ním napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že mu odvolací súd prizná trovy právneho zastúpenia vo výške 9.954,16 € a zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania, prípadne navrhol v ním napadnutej časti rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaní 1/,2/, žalovaný 3/ sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Žalovaný 1/ žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď mal zato, že prvoinštančný súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom objasnenia skutkového stavu veci. Dokazovanie bolo zdĺhavé najmä z dôvodu, že žalobca nepredložil všetky svoje návrhy na dokazovanie naraz, ale tieto predkladal postupne, čím súdne konanie predlžoval. Súd vykonal aj výsluch kľúčového svedka C., ktorý vyvrátil tvrdenia žalobcu, že s ním v byte na J. XX v J. býval a ani nepotvrdil skutočnosť, že sa žalobca zdržiaval na adrese J. XX v J.. Z výsluchu svedka C. je zrejmé, že žalobca sa zdržiaval na adrese F. X v J., kde mu bola doručovaná korešpondencia týkajúca sa dražby, t.j. aj výzva na sprístupnenie predmetu dražby. Žalovaný 1/ opätovne poukázal na povinnosť žalobcu plynúcu mu z obsahu Všeobecných obchodných podmienok - ako súčasť Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 10. 12. 2004 a zo dňa 23. 6. 2005, v bode 10.5., podľa ktorého bol žalobca ako klient povinný oznámiť banke adresu, číslo telefónu, faxu, telexu alebo iných elektronických prostriedkov, a to bezodkladne. Ak klient o takejto zmene banku neinformuje, považuje sa doručenie vykonané na poslednú banku známu adresu, prípadne na poslednú banku známe číslo telekomunikačného prostriedku za riadne vykonané. Žalobca bol teda povinný oznámiť žalovanému 1/, že zmenil adresu a že sa na mieste trvalého pobytu nezdržiava. Nakoľko tak neurobil, boli mu písomnosti doručované na poslednú známu adresu, t.j. na F. X v J., ktorá je jeho adresou trvalého pobytu. Akékoľvek tvrdenia žalobcu o tom, že telefonicky oznamoval žalovanému 1/ zmenu svojej adresy sa nezakladajú na pravde a žalobca ich ničím nepreukázal. Žalobca tiež neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že sa na mieste trvalého pobytu nezdržiaval, nakoľko niektoré zásielky súvisiace s dobrovoľnou dražbou na adrese trvalého pobytu, t.j. na F. X v J. prebral.

Aj v návrhu na začatie konania žalobca uvádza ako svoju adresu F. A.. X v J., neobsahuje žiadnu zmienku o prechodnom pobyte na J. A.. XX v J., žalobca súd ako aj žalovaných ohľadom miesta svojho pobytu zavádzal. Žalobca údajne v čase doručovania výzvy na sprístupnenie bytu bol po operačnom zákroku, ktorý absolvoval v zariadení spoločnosti CHIRMED, s.r.o. Košice a bol mu odporúčaný "kľudový režim", t.j. bol po zákroku na adrese J. XX v J. a nemohol sa presúvať na adresu F. X v J.. Toto vyhlásenie žalobcu označil žalovaný 1/ za rozporuplné, nakoľko po operačnom zákroku v Košiciach sa žalobca presunul z Košíc do Bratislavy, čo je nepomerne väčšia vzdialenosť ako medzi J. a F. ulicou v Bratislave. Navyše v kľudovom režime sa mal zdržiavať v jednej izbe spolu s C., ktorý však toto tvrdenie žalobcu poprel. Žalovaný 1/ ďalej poukazoval na ust. § 12 ods. 3 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorého ak osoba, ktorá má predmet dražby v držbe, neumožní vykonanie ohodnotenia predmetu dražby, ohodnotenie možno vykonať z dostupných údajov, ktoré má dražobník k dispozícii. Výzva na sprístupnenie bola žalobcovi doručovaná do vlastných rúk na miesto jeho trvalého pobytu, s tým, že žalobca si ju v odbernej lehote neprevzal. Dražobník preto využil ust. § 12 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z.z., pričom ako podklad pre vykonanie ohodnotenia využil starší znalecký posudok č. 74/2005, v ktorom je predmet dražby riadne opísaný; uvedeným postupom nedošlo k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách. Žalobca spochybňuje metodiku použitú pri vyhotovení znaleckého posudku č. 116/2008, žalovaný 1/ má však za to, že zákon o dobrovoľných dražbách porušený nebol, nakoľko predmet dražby bol ocenený znaleckým posudkom tak ako vyžaduje zákon. Ak sa žalobca cíti byť poškodený tým, že znalec použil pri vyhotovení znaleckého posudku nesprávnu metodiku, môže si tieto svoje nároky uplatniť v osobitnom konaní. Žalovaný 1/ mal záujem na tom, aby bol predmet dražby predaný na dražbe za najvyššiu možnú cenu a aby tak dosiahol čo možno najvyššie uspokojenie svojej vymáhanej pohľadávky. Z tohto dôvodu bolo najnižšie podanie na prvej dražbe stanovené na sumu 102.901,15 €, čo je vyššia suma ako cena predmetu dražby stanovená znaleckým posudkom pre účely dražby (89.623,58 €). Pri prvej opakovanej dražbe bolo najnižšie podanie stanovené na sumu 89.623,58 € a pri druhej opakovanej dražbe bolo najnižšie podanie 70.000 €. Až potom, ako sa predmet dražby nepodarilo vydražiť, bolo pri tretej opakovanej dražbe najnižšie podanie dohodnuté na 45.000 €, t.j. 50 % ceny predmetu dražby určenej znaleckým posudkom. Predmet dražby bol však vydražený za 60.500 €, t.j. došlo k navýšeniu najnižšieho podania. Najnižšie podanie tak bolo vždy stanovené v súlade so zákonom o dobrovoľných dražbách a na zníženie najnižšieho podania nebol potrebný súhlas žalobcu. Žalovaný 1/ zopakoval, že cena predmetu dražby určená znaleckým posudkom nie je cenou, za ktorý sa predmet dražby predá, ale tento sa predá za cenu, ktorá je určená záujmom dražiteľov o predmet dražby. Cena predmetu dražby stanovená znaleckým posudkom je podkladom dôležitým pre určenie najnižšieho podania v dražbe, pričom nič nebráni predaju predmetu dražby za vyššiu cenu v prípade záujmu. Cenu dosiahnutú vydražením predmetu dražby tak neurčuje cena predmetu dražby určená znaleckým posudkom. K nižšej cene dosiahnutej vydražením nedošlo z dôvodu, že cena predmetu dražby určená znaleckým posudkom bola nízka, ale z dôvodu, že o predmet dražby nebol za vyvolávacie ceny na dražbe záujem.

6.1. K námietke žalobcu, že dokumentácia súvisiaca s dražbou (vyhlásenie navrhovateľa dražby, Oznámenie o dobrovoľnej dražbe, oznámenie o opakovanej dobrovoľnej dražbe) nebola za žalovaného 1/ podpísaná osobami uvedenými v Dohode o dobrovoľných dražbách žalovaný 1/ uviedol, že v zmysle čl. VIII Osobitné ustanovenia bod 2. Dohody o dobrovoľných dražbách platí, že zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú bez zbytočného odkladu informovať o každej zmene svojich hore uvedených kontaktných údajov. Preto listom zo dňa 22. 1. 2008 žalovaný 1/ oznamoval žalovanému 2/ zmenu kontaktných osôb a osôb, ktoré budú podpisovať dokumentáciu súvisiacu s dražbami. Predmetný list je založený v súdnom spise; na zmenu podpisujúcich osôb nebol potrebný dodatok k Dohode o dobrovoľných dražbách ako nesprávne namieta žalobca vo svojom odvolaní. Zároveň boli všetky dokumenty za žalovaného 1/ podpísané oprávnenými osobami.

6.2. K námietke žalobcu, že korešpondencia bola zasielaná na nesprávnu adresu aj dlžníkovi, ktorým bol W. M., žalovaný 1/ uviedol, že mal vždy vedomosť iba o jedinej adrese dlžníka, a to bola J. XX E. J., pričom na tejto adrese má dlžník trvalý pobyt aj dnes. W. M. neoznamoval žalovanému 1/ zmenu adresy na doručovanie. List, ktorý je založený v spise a ktorý predkladal žalobca, bol dlžníkovi zasielaný na adresu F. X v Bratislave zasielaný omylom. Žalovaný 1/ sa záverom vyjadril aj k námietke žalobcu, že v návrhu na dražbu ako vymáhaný nárok uviedol dve rozdielne pohľadávky, keď poukazoval na to, že v návrhu na dražbu sú uvedené ako vymáhaný nárok pohľadávka zo Zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10. 12. 2004 a zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23. 6. 2005. Dlžníkom z obidvoch úverových zmlúv je W. M. a pohľadávky z predmetných úverových zmlúv boli zabezpečené záložnými právami na predmet dražby. Obidve pohľadávky sú v návrhu na dražbu presne a jednoznačne označené rovnako aj záložné práva, takže mu nie je zrejmé, ako by mal byť v tomto

prípade porušený zákon o dobrovoľných dražbách. Žalovaný 1/ zdôraznil, že žalobca nepreukázal v konaní porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách pri dražbe a navyše nepreukázal, že bol dotknutý na svojich právach, nakoľko ak by bol v spore úspešný, obnovilo by sa mu síce vlastnícke právo k predmetu dražby, ale obnovilo by sa aj záložné právo žalovaného 1/ a žalovaný 1/ by mohol znovu pristúpiť k realizácii záložného práva formou dobrovoľnej dražby.

7. Žalovaný 2/ žiadal rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že písomnosti v konaní boli žalobcovi riadne doručované, žalobca mal možnosť podávať návrhy na doplnenie dokazovania, vyjadriť sa ku všetkým podaniam účastníkov a ku všetkým vykonaným dôkazom. Žalobca i jeho právny zástupca mal možnosť a aj využil opakovane možnosť nahliadať do spisu a robiť si z neho fotokópie materiálov, ako o tom svedčia záznamy. Žalobca tak mohol v konaní účinne obhajovať svoje práva, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Skutočnosť, že sa prvoinštančný súd rozhodol nevykonať niektoré dôkazy navrhnuté žalobcom nemožno označiť za nedostatočné zistenie skutkového stavu. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhované v konaní účastníkmi, súd sám určuje, ktoré dôkazy vykoná. Súd aj zistil všetky rozhodujúce skutočnosti, potrebné pre rozhodnutie vo veci. Nevyšli najavo nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vykonávanie nových dôkazov. Prvoinštančný súd sa vo svojom rozsudku tiež vysporiadal s dôvodmi, prečo sa rozhodol ďalšie dôkazy navrhnuté žalobcom nevykonať. Po vrátení veci prvoinštančnému súdu odvolacím súdom súd prvej inštancie vykonal 7 pojednávaní, na ktorých okrem iného oboznámil obsah listinných dôkazov. Svedkyňa C. je bývalou zamestnankyňou žalovaného 2/, takže nemá záujem na výsledku sporu, preto sa jej svedecká výpoveď dá považovať za dôveryhodnú. Naopak svedok Pevný je zamestnancom žalobcu a býva vo vydraženom byte, takže má priamy záujem na výsledku sporu, čo spôsobuje jeho zaujatosť. Žalovaný 2/ zopakoval, že bolo povinnosťou žalobcu oznámiť žalovanému 1/ prípadnú zmenu svojej adresy, čo neurobil. Žalovaný 2/ mal informácie o adrese, na ktorej sa žalobca zdržuje od žalovaného 1/; na informácie poskytnuté žalobcom sa dôvodne spoliehal. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom svedka C., ktorý uviedol, že bol so žalobcom v každodennom kontakte, pričom žalobca sa v rozhodnom čase zdržiaval na F. A. X v J.. Samotný žalobca sa pritom pojednávania, na ktorom bol vypočutý svedok C. nezúčastnil, hoci on jeho výsluch navrhoval; spochybňovanie dôveryhodnosti tohto svedka žalobcom považuje preto za účelové. V konaní boli splnené všetky podmienky, ktoré ust. § 47 O.s.p. určuje na uplatnenie fikcie náhradného doručenia.

7.1. V prípade znaleckého posudku boli splnené zákonné podmienky jeho vyhotovenia bez vykonania obhliadky bytu, nakoľko žalobca napriek výzve žalovaného 2/ na sprístupnenie bytu obhliadku bytu neumožnil. Znalec tak v súlade s ust. § 12 ods. 3 zák. č. 527/2002 Z.z. vykonal ohodnotenie bytu z dostupných údajov. V ust. § 12 ods. 2 cit. zák. je doba obhliadky stanovená pri nehnuteľnosti spravidla v rozsahu troch týždňov po odoslaní výzvy na sprístupnenie nehnuteľnosti. Keďže výzva na sprístupnenie bola žalobcovi odoslaná 23. 10. 2008 a určenie termínu obhliadky v nej stanovené na 6. 11. 2008, t.j. dva týždne po odoslaní výzvy, uvedená doba bola stanovená v súlade so stanovenými lehotami. Dikcia zákona v danom prípade neznamena, že trojtýždňová doba je minimálna, ale že doba tri týždne je obvyklá, môže však byť aj v rozsahu dvoch týždňov. Predmetom obhliadky bol v danom prípade štandardný byt v mestskej časti, v ktorej výskyt obdobných bytov v obdobných bytových domoch nie je výnimočný, preto doba obhliadky bola stanovená v súlade so zákonom a s ohľadom na jeho charakter. Žalovaný 2/ upriamil v tejto súvislosti pozornosť aj na to, že v ust. § 12 ods. 2 cit. zák. sa určuje počiatok danej lehoty odoslaním výzvy a nie jej doručením. Navyše žalobcu o priebehu dražby telefonicky informovala aj zamestnankyňa žalovaného 2/ p. C.. Zmena vyhláškou upravených náležitostí znaleckého posudku nemá za následok povinnosť prepracovať už vyhotovené znalecké posudky. Dražobník mohol v zmysle ust. § 22 ods. 1 zák. č. 527/2002 Z.z. použiť už vypracovaný znalecký posudok aj pre posledné dve kolá dražby. Znalecká hodnota majetku nie je rozhodujúcim kritériom, pri posudzovaní ceny predmetu dražby v mieste a čase obvyklom je nutné vychádzať z ceny dosiahnutej dražbou. Žalovaný 2/ dodal, že byt nebol vydražený za najnižšie možné podanie (45.000,- €), ktoré podľa § 16 ods. 6 cit. zák. predstavuje 50 % z ceny určenej znaleckým posudkom. Len v prípade predaja bytu pod túto zákonom stanovenú minimálnu hranicu by bolo možné uvažovať o tom, že bol žalobca porušením zákona o dobrovoľných dražbách dotknutý na svojich právach. Uvedené ustanovenie predstavuje doplnok existujúcej štruktúry ochrany poskytovanej vlastníkom nehnuteľností právnymi predpismi ochrany spotrebiteľa, a preto v prípade, že bol dodržaný takto stanovený režim určovania najnižšieho podania, bola plne zabezpečená ochrana práv žalobca a aj v súlade s danými predpismi. Bolo záujmom žalovaného 1/ vydražiť predmet dražby za čo najvyššiu sumu, aby sa dosiahlo čo najvyššie uspokojenie jeho zabezpečenej pohľadávky. Najnižšie podanie, za ktoré bol byt ponúkaný v prvom kole dražby bolo preto stanovené na 102.901,15 €, t.j. o 13.000 € viac ako suma 89.623,58 € predstavujúca cenu určenú znaleckým posudkom. Žalobca nebol schopný v konaní

preukázať, že postupom žalovaných došlo k vydraženiu predmetu dražby za nižšiu cenu, čo by predstavovalo dotknutie sa jeho práv. neprodukoval dôkazy na preukázanie, že cena predmetu dražby bola podhodnotená oproti hodnote určenej znalcom.

7.2. K namietanej platnosti zmluvy o vykonaní dražby žalovaný 2/ uviedol, že zmluva o vykonaní dobrovoľnej dražby upravovala spôsob zmeny bodov 1.1. a 1.2. článku VIII aj bez uzatvorenia dodatku, a to len písomným oznámením, ktoré sa týkalo napr. zmien v určení kontaktných osôb tiež spolupodpisujúcich manažérov. Súdu bol predložený listinný dokument zo dňa 22. 1. 2008 obsahujúci oznámenie o takýchto zmenách, ktorý preukazuje, že dražobné dokumenty podpisovali oprávnené osoby. Žalovaný 2/ nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nie je možné vykonávať záložné právo pre dve pohľadávky súčasne, nakoľko to odporuje Občianskemu zákonníku; dodal, že ust. § 151 ma Občianskeho zákonníka priamo predpokladá súbeh výkonu viacerých záložných práv. Vyhlásenie žalobcu o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky spĺňa zákonom ustanovené náležitosti a je z neho zjavná identifikácia jednotlivých pohľadávok s presným označením právneho titulu vzniku pohľadávky, výšky pohľadávky, dátumu splatnosti pohľadávky a záložného práva, ktoré ju zabezpečuje pre každú pohľadávku jednotlivo, a preto je určité. Dokumenty tvoriace zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby a zmluvu o vykonaní opakovanej dobrovoľnej dražby spoločne obsahujú všetky náležitosti požadované zákonom o dobrovoľných dražbách.

7.3. Žalovaný 2/ záverom vo svojom vyjadrení uviedol, že úlohou žalobcu v konaní bolo preukázať že došlo k takému porušeniu zákona č. 527/2002 Z.z., ktoré mu spôsobilo ujmu na jeho právach, avšak v konaní žalobca nepreukázal, že nebol dodržaný predmetný predpis a v dôsledku toho boli negatívne dotknuté jeho práva. Dlžník bol žalovaným 1/ vyzývaný na úhradu dlhu, čo preukazuje oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 1. 8. 2008 a posledná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 7. 1. 2008, ktorá je súčasťou spisu. Dlžník bol informovaný o dražobnom procese, pričom doručovanie zásielok ani zákonnosť postupu dražobníka nenamietal. Bez ohľadu na to, či došlo v prípade doručovania zásielok dlžníkovi k pochybeniu alebo nie, žalobca tým na svojich právach dotknutý nebol, keďže dlžník si bol vedomý svojho záväzku, ako aj jeho zosplatnenia. Právo žalobcu bolo dotknuté jedine tým, že záložný veriteľ pristúpil k výkonu svojho záložného práva speňaním predmetu zálohu, ktorý bol vo vlastníctve žalobca a, za účelom uspokojenia takto zabezpečenej pohľadávky. Speňanie zálohu je zmyslom zriaďovania záložného práva ako zabezpečovacieho inštitútu, a preto nemôže byť považované za nezákonný zásah do práv záložcu. Záložný veriteľ by k výkonu záložného práva v prípade zrušenia dražby súdom mohol toto oprávnenie znova realizovať. Zákon o dobrovoľných dražbách vyžaduje preukázanie ujmy na právach spôsobenej pochybením, čo sa žalobca ovi v konaní preukázať nepodarilo. Žalovaný 2/ si zároveň uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobca a zo dňa 14. 9. 2015 v sume 665,33 € v zmysle ust. § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm.c/ a § 18 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z., ako aj režijný paušál v sume 10,07 € vrátane 20 % DPH, podľa § 16 ods. 3 vyhl.č. 655/2004 Z.z.

8. K odvolaniu žalovaného 2/ sa písomne vyjadril len žalobca tak, že označil názor žalovaného 2/ v otázke priznania výšky trov právneho zastúpenia za založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Nech by v danej veci rozhodol súd akokoľvek, žalovaný 2/ by sa vlastníkom nehnuteľnosti na základe súdneho rozhodnutia v tejto veci nikdy nestal. Žalovaný 2/ je účastníkom daného konania len preto, že pochybil pri vykonávaní právneho úkonu. Rozhodnutie Ústavného súdu SR, na ktoré sa žalovaný 2/ odvoláva, vychádza z diametrálne odlišných skutkových aj právnych okolností a pôsobí voči vlastníkovi veci. Žalobca žiadal aby odvolací súd v prípade že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, aby ho potvrdil aj čo do trov konania a v prípade, ak rozsudok prvoinštančného súdu vo veci samej zmení alebo zruší, aby zmenil a zrušil aj výrok o trovách konania.

8.1. Dňa 7. 8. 2015 žalobca doručil odvolaciemu súdu podanie, ktorým reagoval na odvolanie žalovaného 2/, týkajúce sa priznaných trov konania, a to tak, že upriamil pozornosť na ust. § 11 ods. 1 písm.c/ vyhl.č. 655/2004 Z.z., podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje 1/13-tinu výpočtového základu, ak je klientom fyzická osoba a ak sa predmet konania týka nehnuteľnosti, ktorá je určená na bývanie alebo slúži na bývanie. Dodal, že v predmetnom konaní ide o byt, teda nehnuteľnosť určenú na bývanie, ktorá mu v danom období na bývanie slúžila.

9. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaného 2/ rozsudkom č.k. 9Co/184/2015 - 889 zo 14. januára 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 9Co/184/2015-946 z 28. februára 2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; vyslovil, že žalobca a žalovaný 2/ nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaným 1/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9.1. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný 2/ neporušil Zákon o dobrovoľných dražbách, keď výzvu na sprístupnenie bytu doručoval žalobcovi

na adresu v J., F. X. Výsledkami vykonaného dokazovania nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že sa v čase doručovania výzvy na sprístupnenie bytu zdržiaval v mieste svojho prechodného pobytu a ani to, že by mu jeho zdravotný stav bránil v prevzatí zásielky žalovaného 2/ obsahujúcej výzvy na sprístupnenie bytu v Bratislave na J. A. na adrese jeho trvalého pobytu. Naopak, výpovedami svedkov O. C. a T. C. bolo potvrdené, že v rozhodnom čase sa žalobca zdržiaval v mieste jeho trvalého bydliska, a preto uplatnil fikciu o náhradnom doručení tejto výzvy v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vo vzťahu k námietkam žalobcu voči postupu žalovaného 2/ pri zaisťovaní ohodnotenia predmetu dražby uviedol, že žalovaný 2/ postupoval v súlade so zákonom, či už pri doručovaní výzvy na sprístupnenie bytu žalobcovi, ako aj pri stanovení doby ohliadky výzvou z 23. októbra 2008, keď Zákon o dobrovoľných dražbách v ustanovení § 12 ods. 2 neustanovuje striktné trojtýždňovú lehotu medzi dobou ohliadky a odoslaním výzvy. Ani námietky žalobcu, ktoré sa týkali nesprávnosti samotného znaleckého posudku vyhotoveného znalcom W.. D. Š. (nesprávne stanovená cena predmetu dražby a nedostatok náležitostí v súvislosti so zmenou vyhlášky) nepovažoval za dôvodné. K tvrdeniu žalobcu o tom, že písomnosti týkajúce sa dražby neboli podpísané oprávnenými osobami, lebo zmena takýchto osôb nebola pojatá do dodatku k rámcovej zmluve o vykonaní dražby uviedol, že prípadná zmena, napr. vo funkciách manažérov obchodnej spoločnosti je jej vnútornou záležitosťou, a preto účinky takýchto zmien nemôžu byť určované súhlasom druhej zmluvnej strany a nemôže byť ani predmetom dodatku k zmluve. Ako nedôvodné hodnotil aj námietky žalobcu týkajúce sa platnosti zmluvy o vykonaní dražby, resp. o opakovaných dražbách z dôvodu, že nemajú zákonom vyžadované náležitosti a že neboli žalovanými 1/ a 2/ uzavreté v rozpätí 10 dní. Odvolací súd nezistil porušenie Zákona o dobrovoľných dražbách ani z hľadiska namietaného výkonu dražby pre viac záložných práv, keďže zákon počítá aj s takouto situáciou (§ 151ma Občianskeho zákonníka). Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že mu súd prvej inštancie neposkytol dokumenty založené do spisu žalovaným 2/, nemohol sa s nimi oboznámiť a na ne reagovať z dôvodu, lebo žalobca, resp. jeho zástupca boli do spisu opakovane nahliadať. Zdôraznil, že dôkaz týmito listinami súd prvej inštancie náležite vykonal. Nevykonanie dôkazov, žalobcom navrhnutých, nepredstavuje taký postup súdu, ktorým by sa odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom (R 37/1993). Rozsah vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie považoval za postačujúci, a preto konštatoval, že nebolo potrebné dokazovanie doplniť. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vrátane výroku o trovách konania.

9.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaní 1/, 3/ boli v odvolacom konaní plne úspešní, trovy odvolacieho konania im však nevznikli (tieto ani neuplatňovali), z ktorého dôvodu im náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná. O trovách odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ rozhodol odvolací súd na základe ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žalobca a žalovaný 2/ nemajú na náhradu trov odvolacieho konania právo, keďže žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a rovnako žalovaný 2/ nebol v odvolacom konaní úspešný pokiaľ ide o jeho odvolanie čo do trov konania, t.j. odvolania ako žalobcu tak i žalovaného 2/ neboli dôvodné.

10. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Cdo/88/2017 z 28. marca 2018 dovolanie odmietol. Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

11. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom č. k. IV. ÚS 536/2018-92 z 28. januára 2020 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 88/2017 z 28. marca 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a zakladaných slobôd (ďalej len „Dohovor“); uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 88/2017 z 28. marca 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd konštatoval, nerozhodnutím o celej žalobe (v rámci toho nerozhodnutím ani o zmene žaloby podaním doručeným súdu prvej inštancie 22. októbra 2014), ako aj porušením princípu dvojinstančnosti konania zo strany súdov nižších inštancií bola sťažovateľovi (žalobcovi) odňatá možnosť konať pred súdom. Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto pochybenia nižších súdov nenapravil, porušil tým základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

11.1. K námietke sťažovateľa o nerozhodnutí konajúcich súdov o celom predmete konania sa Ústavný súd SR venoval v bodoch 72. až 93. Nálezu, kde okrem iného uviedol, že sťažovateľ sa po doplnení pôvodnej žaloby sa domáhal vyslovenia neplatnosti dražby celkom zo 14 samostatných dôvodov, z ktorých (podľa neho) každý sám osebe bol dostačujúci na to, aby bolo jeho žalobe o neplatnosť dražby vyhovené. Inými slovami, jeho žalobu by bolo možné zamietnuť iba v prípade, ak by ani jeden z uplatnených dôvodov neplatnosti dražby nebol uznaný za opodstatnený. Naopak, ak by sa dospelo k záveru o opodstatnenosti niektorého z dôvodov neplatnosti dražby, už by nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími dôvodmi neplatnosti dražby (a to vzhľadom na princíp hospodárnosti konania). Okresný súd sa však napriek tomu zaoberal iba 6 dôvodmi neplatnosti dražby a s ďalšími 8 dôvodmi sa nijako nevysporiadal (sťažovateľ dôvody pod bodmi 11 a 14 považuje za jeden dôvod označený ako neplatnosť zmluvy o vykonaní dražby). Podľa presvedčenia sťažovateľa to znamená, že nebolo rozhodnuté o celom predmete konania, čo treba považovať za taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, pričom tým zároveň došlo aj k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11.2.. Ústavný súd poukázal na ustanovenia § 95 ods. 1,2 O.s.p. , § 140 ods. 1,2 , § 143 ods. 1,2 C.s.p., rozhodnutia NS SR sp. zn. 1MObdoV/19/2007, 1MObdoV/21/2013, Zo súdnej praxe č. 30/2009 vychádzal z toho, že žaloba sťažovateľa už v jej pôvodnom znení obsahovala viacero dôvodov neplatnosti dražby, ktoré sťažovateľ prezentoval ako také, ktoré samy osebe (bez ohľadu na ďalšie dôvody) znamenajú neplatnosť dražby. Keď následne žalobu doplnil (potom, ako sa oboznámil s listinnými dôkazmi predloženými veriteľom a dražobníkom, ku ktorým predtým podľa vlastného tvrdenia nemal prístup), vznikol stav, keď sťažovateľ vyvodzoval neplatnosť dražby celkom zo 14 skutkovo a právne odlišných dôvodov, o ktorých tvrdil, že každý z týchto dôvodov aj sám osebe má za následok neplatnosť dražby. Svojím spôsobom možno túto žalobu charakterizovať tak, že sťažovateľ v nej uviedol alternatívne viaceré dôvody, pre ktoré je možné dražbu považovať za neplatnú. Z pohľadu sťažovateľa sa dá povedať, že z opatrnosti uviedol všetky možné dôvody neplatnosti dražby, ktoré podľa neho prichádzali do úvahy, pričom bolo vecou súdu, či niektorý z týchto dôvodov neplatnosti dražby uzná za opodstatnený. Možno konštatovať, že doplnenie žaloby o ďalšie dôvody neplatnosti dražby doručené okresnému súdu 22. októbra 2014 znamenalo vlastne zmenu návrhu na začatie konania spočívajúcu v rozšírení tohto návrhu (§ 95 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 140 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Zároveň to znamenalo povinnosť okresného súdu o zmene žaloby rozhodnúť, čo sa však (podľa všetkého) nestalo. V konečnom dôsledku možno povedať, že v danom prípade ide vlastne o spojenie viacerých vecí sťažovateľa na spoločné konanie sui generis. K tomuto spojeniu došlo jednak v pôvodnej žalobe a neskôr v podaní doručenom 22. októbra 2014. O spojení pôvodne uplatnených dôvodov neplatnosti dražby nemusel rozhodovať okresný súd (k spojeniu došlo z vôle sťažovateľa ako dominus litis už v podanej žalobe). Naproti tomu o rozšírení žaloby o ďalšie samostatné dôvody neplatnosti dražby už rozhodovať mal, k čomu však podľa všetkého nedošlo. V uvedenej situácii mohlo k zamietnutiu žaloby dôjsť iba v prípade, ak by podľa názoru ústavného súdu ani jeden z uplatnených dôvodov neplatnosti dražby neobstál. Inými slovami, bolo povinnosťou okresného súdu a krajského súdu všetkými uplatnenými dôvodmi neplatnosti dražby osobitne sa skutkovo a právne zaoberať a vysvetliť, prečo ten-ktorý tvrdený dôvod neplatnosti dražby neobstojí. Naopak, ak by sa dospelo k opodstatnenosti niektorého z tvrdených dôvodov neplatnosti dražby, postačovalo by to na záver o neplatnosti dražby, pričom ďalšími tvrdenými dôvodmi neplatnosti dražby by už nebolo potrebné sa zaoberať. V danej situácii za vysporiadanie sa s každým jedným z uplatnených dôvodov neplatnosti dražby nemožno považovať iba paušálne konštatovanie, že nové skutočnosti uvedené sťažovateľom nedosahovali potrebnú intenzitu.

11.3. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia princípu dvojinstančnosti sa Ústavný súd SR venoval v bodoch 94. až 103, keď poukázal na § 213 ods. 2 O.s.p. a nato, že nerešpektovanie princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom znamená znemožnenie realizácie procesných práv účastníka, lebo sa mu tým odopiera možnosť prieskumu správnosti nových, poprípade z pohľadu prvostupňového súdu dosiaľ bezvýznamných skutkových zistení (mutatis mutandis sp. zn.1 Cdo 145/2004 a sp. zn. 5 Cdo 93/2000). Ako to už z už uvedeného vyplýva, o bodoch 10 a 12 žaloby sťažovateľ tvrdí, že predstavujú samostatné dôvody neplatnosti dražby, ku ktorým okresný súd žiadne stanovisko nezaujal, a preto o týchto častiach žaloby ani nerozhodol. Pokiaľ krajský súd aj napriek tomu zaujal k týmto bodom žaloby stanovisko nepriaznivé pre sťažovateľa, rozhodol tak bez toho, aby predtým sa týmito dôvodmi neplatnosti dražby zaoberal okresný súd.

11.4. Ústavný súd SR poukázal nato, že uvedený stav vo svojich dôsledkoch znamená, že hoci prebehlo tak prvostupňové, ako aj odvolacie konanie (z formálneho hľadiska bol princíp dvojinstančnosti konania dodržaný), v skutočnosti z materiálneho hľadiska o týchto častiach žaloby konal a rozhodol iba krajský

súd, v dôsledku čoho sťažovateľ už nemal možnosť podať odvolanie. V danom prípade nejde o porušenie postupu podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ale o celkom priamočiare porušenie princípu dvojinstančnosti konania z materiálneho hľadiska, keďže o niektorých častiach žaloby (a tým o celej žalobe) okresným súdom nebolo rozhodnuté. Náprava tohto pochybenia nie je preto možná postupom podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ústava explicitne neupravuje tento princíp. Ani z pohľadu dohovoru čl. 6 nevyžaduje v občianskoprávnom konaní dve a viac inštancií. Ak však procesný kódex reguluje apelačný stupeň, je nevyhnutné rešpektovať jeho pravidla. Vzhľadom na osobitú povahu predmetného typu spojenia vecí na spoločné konanie neprichádza do úvahy ani možnosť nápravy v podobe dopĺňacieho rozsudku (ako to tvrdí veriteľ), ktorým by sa rozhodlo aj o opomenutých častiach žaloby. Nie je akceptovateľné, aby raz už zamietnutá žaloba bola opätovne zamietnutá dopĺňacím rozsudkom týkajúcim sa opomenutých dôvodov neplatnosti dražby. Rovnako je nemysliteľné, aby sa raz už zamietnutej žalobe dopĺňacím rozsudkom vyhovel v prípade, ak by sa niektorý z opomenutých dôvodov neplatnosti dražby ukázal ako opodstatnený. Náprava je možná len tým, že okresný súd rozhodne o celom predmete žaloby *uno actu*.

11.5. Ústavný súd SR konštatoval, že nerozhodnutím o celej žalobe (v rámci toho nerozhodnutím ani o zmene žaloby podaním doručeným okresnému súdu 22. októbra 2014), ako aj porušením princípu dvojinstančnosti konania zo strany okresného súdu a krajského súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Keďže najvyšší súd tieto pochybenia nižších súdov nenapravil, porušil tým základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu). O ďalších sťažnostných námietkach (výkon dražby pre viacero záložných práv súčasne, nesprávne určenie najnižšieho podania a nesplnenie zákonných podmienok na vyhotovenie znaleckého posudku bez obhliadky nehnuteľnosti) by mali rozhodnúť všeobecné súdy v rámci ďalšieho skúmania opodstatnenosti žaloby.

12. Po vrátení veci Ústavným súdom SR Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením sp. zn. 6Cdo/105/2020 z 25. novembra 2021 rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/184/2015 zo 14. januára 2016 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 9Co/184/2015 z 28. februára 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12.1. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí okrem iného uviedol, že viazaný právnym názorom vysloveným v rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 536/2018-92 z 28. januára 2020 v súlade s ustanovením § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky (tzv. kasačnou záväznosťou) opätovne preskúmal dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolateľ opodstatnene namietal, tzv. vadu zmätočnosti spočívajúcu v nerozhodnutí o zmene žaloby o ďalšie dôvody neplatnosti dražby doručenej súdu prvej inštancie 22. októbra 2014, ktoré z procesného hľadiska predstavovalo rozšírenie žalobného návrhu (§ 95 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30. júna 2016, resp. § 140 ods. 2 C.s.p.), o ktorom bolo povinnosťou súdu prvej inštancie procesným uznesením rozhodnúť. Podľa právneho názoru ústavného súdu „za vysporiadanie sa s každým jedným z uplatnených dôvodov neplatnosti dražby nemožno považovať iba paušálne konštatovanie, že nové skutočnosti uvádzané žalobcom nedosahovali potrebnú intenzitu. V tomto prípade nie je možné nevysporiadanie sa s niektorým z týchto dôvodov považovať len za inú vadu konania, ale za taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“.

12.2. V danom prípade nerozhodnutím o zmene žalobného návrhu podaním z 22. októbra 2014 (v spise na č. I. 712) a teda následným nevysporiadaním sa s každým jedným z uplatnených dôvodov namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby súdmi nižších inštancií došlo k porušeniu procesných práv dovolateľa v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo zodpovedá dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.. Postupom súdov nižších inštancií bolo znemožnené dovolateľovi uplatnenie procesných práv priznaných mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. Odvolací súd na túto vadu pri svojom rozhodovaní neprihliadol, čím takisto odvolacie konanie touto vadou zaťažil. Navyše zaujal stanovisko aj k tým dôvodom žalobného návrhu, o ktorých nebolo rozhodnuté súdom prvej inštancie z dôvodu nerozhodnutia o zmene žalobného návrhu. V prípade, ak súd prvej inštancie z akýchkoľvek dôvodov považoval podanie žalobcu o zmene žalobného návrhu z 22. októbra 2014 za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné, mal v súlade s ustanoveniami § 41, § 42 a najmä § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30. júna 2016, žalobcu vyzvať na doplnenie, čo však neurobil. Nečinnosť súdu nevydaním procesného rozhodnutia nemôže byť pričítaná v neprospech žalobcu (uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2012 sp. zn. 1 M Cdo 10/2010). O pripustení či nepripustení zmeny žaloby bol súd prvej inštancie povinný rozhodnúť procesným uznesením. Avšak jeho nerozhodnutím nemohol odvolací súd následne posudzovať aj

ďalšie uplatnené dôvody namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktoré z procesného hľadiska neboli predmetom žalobného návrhu.

12.3. Dovolateľ preto opodstatnene namietal, že odvolací súd vydal prekvapivé rozhodnutie. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemala strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné (napr. uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 1/2018). Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že súdy sú povinné umožniť čo najspravodlivejší a najefektívnejší prechod uplatneným právam a spravodlivosti aj tým, že v prípade splnenia zákonných predpokladov, zmenu žaloby pripustia. Súd musí mať pri zmene žaloby na zreteli aj to, že jej nesprávnou kvalifikáciou môže zásadne ovplyvniť procesné postavenie žalobcu, napr. z hľadiska rizika premlčania nároku (v danom prípade preklúzie) pri nutnosti podať modifikovanú žalobu opätovne (I. ÚS 472/2014, ZSP 24/2016).

12.4. Dovolací súd ďalej uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobou z 12. augusta 2009 sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby z dôvodu, že zástupcoví žalobcu nebola predložená zmluva o vykonaní dražby, ktorá mala byť uzavretá medzi žalovanými 1/ a 2/, ďalej z dôvodu nedoručenia výzvy k sprístupneniu bytu nachádzajúceho sa na J. A. Č.. XX v J., pričom i napriek tomu bol vypracovaný znalecký posudok č. 116/2008 znalcom Ing. Stanislavom Šubom. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom (uznesením č. k. 15 Co 234/2011-386 z 30. apríla 2012), žalobca doplnil žalobný návrh o ďalšie dôvody namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby (celkom 14), z ktorých podľa jeho názoru, každý sám o sebe spôsobuje neplatnosť dražby. Z nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 536/2018-92 z 28. januára 2020 vyplýva, že vzhľadom na porušenie práva na spravodlivý proces spočívajúci v nesprávnom procesnom postupe súdov (bod 104 až 105 odôvodnenia), sa ústavný súd následne nezaoberal ďalšími sťažnostnými námietkami (výkon dražby pre viacero záložných práv súčasne, nesprávne určenie najnižšieho podania a nesplnenie zákonných podmienok na vyhotovenie znaleckého posudku bez ohliadky nehnuteľnosti), o ktorých dôvodov má rozhodnúť všeobecný súd.

12.5. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd následne preto nezaujal vecné stanovisko k namietanej nepreskúmateľnosti, ani k nesprávne právnemu posúdeniu z dôvodu, že dovolateľ opodstatnene namietal porušenie jeho procesných práv v takej miere, že nesprávnym procesným postupom súdov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, dnes významovo zodpovedajúci úprave § 420 písm. f/ C.s.p. je dôvodný. Dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v súlade s § 449 ods. 1 C.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). Ustanovenie § 390 C.s.p. ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, podľa ktorej rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie (sp. zn. I. ÚS 52/2020, sp. zn. I. ÚS 5/2018, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018). V ďalšom konaní je odvolací súd povinný procesným uznesením rozhodnúť o zmene žalobného návrhu podaním z 22. októbra 2014, následne sa zaoberať každým uplatneným dôvodom namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby. Vysloveným právnym názorom uvedeným v tomto rozhodnutí je odvolací súd viazaný (§ 455 C.s.p.).

13. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom (t. j. v celom) rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť.

15. Ako vyplýva z obsahu spisu žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby osvedčenej notárskou zápisnicou spísanou notárkou JUDr. Katarínou Valovou, predmetom ktorej bol byt č. X, nachádzajúci sa na prízemí bytového domu na J. A. č. XX v J.. Ako dôvody neplatnosti dražby uviedol tieto skutočnosti:

1. Zmluva o vykonaní dražby nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom z dôvodu, že išlo (len) o rámcovú zmluvu.

2. Žalobcovi nebola doručená výzva na obhliadku nehnuteľnosti za účasti znalca na účely vyhotovenia znaleckého posudku, rovnako mu nebol doručený ani samotný znalecký posudok č. 116/2008 Ing.

Stanislava Šuba, keďže sa zdržiaval v mieste prechodného bydliska, ktoré mal riadne nahlásené v ohlasovni pobytu a v čase doručovania bol po operácii v „kludovom režime“ na lôžku.

3. Všeobecná hodnota draženej nehnuteľnosti v znaleckom posudku bola určená nesprávne, keďže dražba bola vykonaná bez obhliadky.

15.1. Súd prvej inštancie rozsudkom v poradí prvým č. k. 45 C 158/2009-299 z 15. decembra 2010 žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 234/2011-386 z 30. apríla 2012 rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, žalobca doplnil a zhrnul v podaní doručenom okresnému súdu 22. októbra 2014 (č.l. 712 spisu) doplnil dôvody neplatnosti dražby a ďalšie skutočnosti :

1. Dražobník doručoval všetky písomnosti vrátane výzvy na obhliadku nehnuteľnosti na adresu trvalého pobytu žalobcu, aj keď mal úradne nahlásený (fahko zistiteľný) žalobcov prechodný pobyt, t. j. nedoručoval ich na miesto, kde sa zdržoval, čo podľa jeho názoru neumožňuje uplatniť zákonnú fikciu doručenia.

2. Dražobník po neprevzatí všetkých doručovaných písomností vrátane výzvy na obhliadku nehnuteľnosti uplatňoval fikciu doručenia, hoci žalobcu o tejto možnosti nepoučil, čo je pre uplatnenie fikcie podľa § 47 ods. 5 O.s.p. nevyhnutné.

3. Dražobník doručoval všetky písomnosti na nesprávnu adresu (s výnimkou jednej založenej v spise) aj dlžníkovi, hoci preukázateľne vedel o zmene adresy dlžníka.

4. Neboli splnené zákonné podmienky na vyhotovenie znaleckého posudku bez obhliadky nehnuteľnosti, a to z dôvodu, že : - dražobník nariadil a uskutočnil obhliadku v čase, keď výzva na sprístupnenie predmetu dražby bola uložená na pošte a odberná lehota na vyzdvihnutie poštovej zásielky trvala ešte 9 dní. Dražobník teda znemožnil žalobcovi účasť na obhliadke. Fikciu doručenia uplatniť nemohol za žiadnych okolností, keďže zásielka sa mu nevrátila späť; - dražobník nerešpektoval zákonom ustanovenú lehotu (spravidla) 3 týždňov, ktorá má uplynúť medzi výzvou a obhliadkou; - znalecký posudok na nehnuteľnosť nemožno vyhotoviť bez obhliadky nehnuteľnosti.

5. Všeobecná hodnota nehnuteľnosti bola nesprávne určená, keďže znalec podal posudok bez obhliadky, pričom aj sám seba v posudku spochybnil. Znalecký posudok obsahoval plánik a hodnotenie úplne iného bytu s iným priestorovým rozložením miestností, z čoho je zrejmé, že nehodnotil byt žalobcu, a dražba bola preto v skutočnosti vykonaná bez znaleckého posudku.

6. Znalecký posudok použitý pre posledné 2 kolá dražby nespĺňa ani z formálneho hľadiska zákonné náležitosti.

7. Zdravotný stav žalobcu hodnotil súd, ako aj dražobník bez potrebných znalostí a v rozpore so stanoviskom ošetrojúceho lekára.

8. Určenie najnižšieho podania bolo v rozpore so záložnou zmluvou, lebo nebolo individuálne dojednané.

9. Zmluva o vykonaní dražby je absolútne neplatná z dôvodu, že oznámenie o dobrovoľnej dražbe a oznámenie o opakovanej dobrovoľnej dražbe, ktoré nahrádzajú samotné zmluvy o vykonanie dražby, nespĺňajú podmienky ustanovené v rámcovej zmluve (neobsahujú podpisy oprávnených osôb).

10. Desiatdňová lehota pre uzavretie zmluvy o opakovanej dražbe medzi veriteľom a dražobníkom nebola pri zmluve o opakovanej dražbe z 19. marca 2009 dodržaná, v dôsledku čoho druhá opakovaná dražba (3. kolo), ako aj ďalšia dražba boli podľa žalobcu neplatné.

11. Vyhlásenie veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky je neurčité, neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti, keďže obsahuje súčasne dve pohľadávky, ktoré spolu nesúvisia, s rôznym dátumom splatnosti, pričom pri pohľadávke č. 2 nastal dátum splatnosti až 3 dni po podaní vyhlásenia. Navyše, táto pohľadávka je vo vyhlásení veriteľa uvedená v úplne inej (vyššej) sume ako vo vyhlásení o mimoriadnej splatnosti, ktorá nastala o tri dni neskôr.

12. Dražba bola uskutočnená pre viacero záložných práv súčasne, hoci Občiansky zákonník presne ustanovuje postup vykonávania záložného práva v prípade zálohu s viacerými záložnými právami.

13. Zmluva o vykonaní dražby neobsahuje zákonom požadovanú prílohu, teda vyhlásenie veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, a je preto aj z tohto dôvodu neplatná. Príloha zmluvy nemôže tvoriť samotnú zmluvu. Žalobca nenamietal rámcovú zmluvu vo všeobecnosti, ale formu jednotlivých čiastkových zmlúv.

14. Zmluva o vykonaní dražby je absolútne neplatná aj pre neuvedenie dôvodu konania dražby, hoci to § 16 ods. 3 zákona zákon o dobrovoľných dražbách vyžaduje.

15.2. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) žalobu opätovne zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, v ktorom zotrval na všetkých 14 (ním uvedených) dôvodoch neplatnosti dražby a argumentoval, že okresný súd sa nevysporiadal so

všetkými ním namietanými dôvodmi neplatnosti dražby, konkrétne tými, ktoré sú už uvedené v bodoch 1, 2, 4, 6, 8, 10, 11, 12 a 14. Odvolací súd v poradí druhým rozsudkom č.k. 9Co/184/2015 - 889 zo 14. januára 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 9Co/184/2015-946 z 28. februára 2017 (tento bol zrušený dovolacím súdom) rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom sa odvolací súd nad rámec odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu vyjadril aj k dvom ďalším dôvodom neplatnosti už uvedeným v bodoch 10 a 12.

16. Na základe dovolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/184/2015 - 889 zo 14. januára 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 9Co/184/2015-946 z 28. februára 2017 a na základe ústavnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR s. zn. 6Cdo/88/2017 z 28. marca 2018 sa Ústavný SR a následne Najvyšší súd SR zaoberali námietkami žalobcu o nerozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o celom predmete konania a porušení princípu dvojinstančnosti konania.

17. Ústavný súd SR vo svojom náleze (bližšie pozri odseky 11. až 11.3.) vo vzťahu ku konaniu na súde prvej inštancie a na odvolacom súde vyslovil právny názor, že doplnenie žaloby o ďalšie dôvody neplatnosti dražby doručené okresnému súdu 22. októbra 2014 znamenalo vlastne zmenu návrhu na začatie konania spočívajúcu v rozšírení tohto návrhu (§ 95 ods. 1 O.s.p., resp. § 140 ods. 2 C.s.p.) Zároveň to znamenalo povinnosť okresného súdu o zmene žaloby rozhodnúť, čo sa nestalo, keď bolo povinnosťou okresného súdu a krajského súdu všetkými uplatnenými dôvodmi neplatnosti dražby osobitne sa skutkovo a právne zaoberať a vysvetliť, prečo ten-ktorý tvrdený dôvod neplatnosti dražby neobstojí.

17.1. Ústavný súd SR ďalej vyslovil právny názor, že hoci prebehlo tak prvostupňové, ako aj odvolacie konanie (z formálneho hľadiska bol princíp dvojinstančnosti konania dodržaný), v skutočnosti z materiálneho hľadiska o týchto častiach žaloby konal a rozhodol iba krajský súd, v dôsledku čoho sťažovateľ už nemal možnosť podať odvolanie. V danom prípade nejde o porušenie postupu podľa § 213 ods. 2 O.s.p., ale o celkom priamočiare porušenie princípu dvojinstančnosti konania z materiálneho hľadiska, keďže o niektorých častiach žaloby (a tým o celej žalobe) okresným súdom nebolo rozhodnuté, lebo ak procesný kódex reguluje apelačný stupeň, je nevyhnutné rešpektovať jeho pravidla. Náprava tohto pochybenia nie je preto možná postupom podľa § 213 ods. 2 O.s.p., tiež neprichádza do úvahy ani možnosť nápravy v podobe dopĺňacieho rozsudku, keď náprava je možná len tým, že okresný súd rozhodne o celom predmete žaloby uno actu.

18. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení (bližšie pozri odseky 12. až 12.5.) vyslovil, že v danom prípade nerozhodnutím o zmene žalobného návrhu podaním z 22. októbra 2014 (v spise na č. I. 712) a teda následným nevysporiadaním sa s každým jedným z uplatnených dôvodov namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby súdmi nižších inštancií došlo k porušeniu procesných práv žalobcu dovolateľa v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd na túto vadu pri svojom rozhodovaní neprihliadol, čím takisto odvolacie konanie touto vadou zaťažil, keď navyše zaujal stanovisko aj k tým dôvodom žalobného návrhu, o ktorých nebolo rozhodnuté súdom prvej inštancie z dôvodu nerozhodnutia o zmene žalobného návrhu. O pripustení či nepripustení zmeny žaloby bol súd prvej inštancie povinný rozhodnúť procesným uznesením. Avšak jeho nerozhodnutím nemohol odvolací súd následne posudzovať aj ďalšie uplatnené dôvody namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktoré z procesného hľadiska neboli predmetom žalobného návrhu.

18.1. Zároveň Najvyšší súd SR poukázal na ustanovenie § 390 C.s.p., ktoré ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy a uviedol, že v ďalšom konaní je odvolací súd povinný procesným uznesením rozhodnúť o zmene žalobného návrhu podaním z 22. októbra 2014, následne sa zaoberať každým uplatneným dôvodom namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby.

19. V prejednávanej veci bol vyslovený právny názor Ústavným súdom SR vo vzťahu ku konaniu Najvyššieho súdu SR, kde sa ústavný súd zaoberal aj konaním vedenom na súde prvej inštancie a odvolacom súde a bol vyslovený právny názor Najvyšším súdom SR vo vzťahu k odvolaciemu konaniu. Odvolací súd zastáva názor, že v ďalšom konaní by mal byť viazaný týmito vyslovenými právnymi názormi a to s poukazom na ustanovenie § 193 C.s.p. a § 455 C.s.p.

20. Podľa § 193 C.s.p. súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný

správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

20.1. Druhú vetu citovaného ustanovenia nie je možné interpretovať tak, že ide o všeobecnú (normatívnu) viazanosť rozhodnutí ústavného súdu, respektíve Európskeho súdu pre ľudské práva. Právna norma vyjadrená v § 193 C.s.p. nezakladá všeobecnú záväznosť judikatúry. Rozhodnutie ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva je záväzné v rozsahu, že konkrétnym skutkovým dejom v individuálnom prípade bolo porušené určité právo. Ide tu o prejudiciálnu záväznosť vo vzťahu k riešeniu konkrétnej predbežnej otázky (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok, 2 vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, strana 796.).

21. Podľa § 455 C.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

21.1. V zmysle citovaného ustanovenia súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, je povinný riadiť sa právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí. To znamená, že dovolací súd musí v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zreteľne uviesť dôvody nesprávnosti rozsudku odvolacieho súdu, prípadne súdu prvej inštancie, t. j. uviesť, v čom spočívajú nedostatky právneho posúdenia, resp. vady zmätočnosti.

22. Odvolaciemu súdu je známa ustálená rozhodovacia prax (rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/152/2018, 4Cdo/179/2018), podľa ktorej záväznosť rozhodnutí najvyššieho súdu má podľa právnej teórie a praxe dva rozmery, a síce rozmer precedenčný (záväznosť v inej než prejednávanej skutkovo a právne obdobnej veci) a rozmer kasačný alebo inštančný (záväznosť v priamo prejednávanej veci). Zásada viazanosti a podriadenosti súdu nižšieho stupňa právnym názorom vysloveným dovolacím súdom je v prípade kasačnej alebo inštančnej záväznosti v zásade bezvýnimčná a jej dodržanie je späté s výkonom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Viazanosť právnym názorom vysloveným súdom vyššej inštancie však nie je absolútna a právna teória i prax postupne vymedzila výnimky z tejto zásady dané predovšetkým zmenou skutkových zistení tvoriacich základ zrušujúceho a zrušovaného rozhodnutia; zmenou právnej úpravy, ku ktorej došlo po vydaní zrušujúceho rozhodnutia a pred rozhodnutím odvolacieho súdu; ale aj judikatórnym posunom, ku ktorému došlo v dôsledku rozhodnutí príslušných medzinárodných súdnych orgánov v otázke, ktorá v čase rozhodovania dovolacieho súdu nebola celkom uspokojivo vyriešená. Rovnako mu je známe aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/12/2016 ktoré rozhodnutie bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí a súdov SR pod č. 76/2016, podľa ktorého postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty.

23. Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade nie je možné rešpektovať právny názor dovolacieho súdu, ktorý uložil odvolaciemu súdu procesným uznesením rozhodnúť o zmene žalobného návrhu podaním z 22. októbra 2014, následne sa zaoberať každým uplatneným dôvodom namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby. V danom prípade ale nejde nerešpektovanie právneho názoru len na základe vlastného uváženia, keď tomuto bránia objektívne a zákonné prekážky a to s týchto dôvodov.

23.1. Ako konštatoval vo svojom náleze ÚS SR ale aj NS SR vo svojom rozhodnutí doplnenie žaloby o ďalšie dôvody neplatnosti dražby doručené okresnému súdu 22. októbra 2014 znamenalo vlastne zmenu návrhu na začatie konania spočívajúcu v rozšírení tohto návrhu v zmysle § 95 ods. 1 O.s.p., resp. § 140 ods. 2 C.s.p.. Po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku ale nie je zmena žaloby v rámci odvolacieho konania možná a to s poukazom na ustanovenie § 371 C.s.p. podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd nemôže rozhodnúť o pripustení zmeny žalobného návrhu (podanie z 22. októbra 2014) a následne sa zaoberať každým uplatneným dôvodom namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby, keď takéto jeho rozhodnutie o pripustení zmeny žaloby by bolo v rozpore s ustanovením § 371 C.s.p. a teda v rozpore so zákonom. Za danej situácie môže rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby len súd prvej inštancie ak má zato že sú tu splnené podmienky v zmysle § 142 a § 143 C.s.p.,

23.2. Relatívnosť kasačnej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu je tu v konkrétnych okolnostiach veci daná aj existenciou precedenčnej záväznosti rozhodnutia ÚS SR predmetnej veci. Aj keď ako už bolo vyššie spomenuté vo vertikálnej rovine nie sú rozhodnutia ÚS SR pre nasledujúce prípady rovnakého druhu formálne záväzné, v zmysle precedenčnej záväznosti nemožno opomíňať ich normatívnu silu. Normatívny charakter rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý so vo svojom náleze zoberal porušením základného práva na súdnu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a zakladaných slobôd (ďalej len „Dohovor“) vzhľadom na nerozhodnutie konajúcich súdov

o celom predmete konania a porušenie dvojinštančnosti konania (pozri odseky 11. až 11.3.; resp. odseky 17.-17.1.) sa musí prejavíť aj pri rozhodovaní odvolacieho súdu v ďalšom konaní, keď odvolací súd si nemôže nevšímať právny názor ústavného súdu, v ktorom sa vyjadroval k nedostatkom konania na súde prvej inštancie ako aj na odvolacom súde. Ďalší postup odvolacieho súdu nemôže byť vzhľadom na precedenčnú záväznosť v rozpore s právnym názorom ÚS SR, keď toto jeho rozhodnutie je pre odvolací súd záväzné v rozsahu, že konkrétnym skutkovým dejom v individuálnom prípade bolo porušené určité právo žalobcu.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené a právne závery ÚS SR a NS SR odvolací súd dospel k záveru, že dôvody, ktoré viedli Ústavný súd SR k zrušeniu uzneseniu NS SR a dôvody, ktoré viedli Najvyšší súd SR k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu (nebolo rozhodnuté o zmene žaloby a teda o celom predmete konania) a ktoré mali za následok, že bolo porušené právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a spravodlivý súdny proces sú dôvodmi aj pre zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Nerozhodnutím o zmene žalobného návrhu podaním z 22. októbra 2014 (č. I. 712 spisu) a teda následným nevysporiadaním sa s každým jedným z uplatnených dôvodov namietanej neplatnosti dobrovoľnej dražby súdom prvej inštancie došlo k porušeniu procesných práv žalobcu ako odvolateľa v takej miere, že možno konštatovať porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Bez ustálenia predmetu konania pritom nie je možné vo veci riadne zistiť skutkový stav a vo veci rozhodnúť, keď vymedzenie predmetu konania je totiž základným predpokladom pre konanie. Konanie na súde prvej inštancie teda trpelo tak závažnými vadami, ktorých odstránenie by v odvolacom konaní nebolo možné napraviť. Odvolací súd z tohto dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 45C/158/2009-941 z 8. decembra 2016 vo veci samej vrátane závislého výroku o náhrade trov konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C.s.p..

25. V ďalšom konaní bude súd prvého stupňa povinný riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Prvoinštančný súd v prvom rade s ohľadom na písomné podanie žalobcu zo dňa 22. októbra 2014 (č. I. 712 spisu) postupom predpokladaným v ust. § 140 C.s.p. a nasl., t.j. rozhodne o prípustnosti (nepripustnosti) zmeny žaloby uznesením, ktoré doručí subjektom do vlastných rúk, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena žaloby. Po ustálení predmetu sporu a vykonanom dokazovaní na podklade navrhnutých, resp. predložených dôkazov vo veci opätovne rozhodne o celom uplatnenom nároku s tým, že nové rozhodnutie bude spĺňať požiadavky kladené na súdne rozhodnutie v zmysle § 220 ods. 2, 3, 4 C.s.p. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie ako o trovách prvoinštančného, odvolacieho ako aj dovolacieho konania (§ 396 ods. 3, § 453 ods. 3 C.s.p.).

26. Záverom odvolací súd považuje za potrebné zdôvodniť prečo pri spôsobe rozhodnutia o odvolaní žalobcu nebral v úvahu ustanovenie § 390 C.s.p., podľa ktorého je zásadne povinnosťou odvolacieho súdu rozhodnúť v merite veci, ak už raz bol prvoinštančný rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. V preskúmvanej veci bol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 15.12.2010, č.k. 45C/158/2009-299 ktorým bola žaloba zamietnutá zrušením uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.4.2012 č.k. 15Co/234/2011-386 a vec bola prvoinštančnému súdu vrátená na ďalšie konanie. I napriek rešpektovaniu záverov vyplývajúcich z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 379/2017, III. 727/2017, I. ÚS 227/18 či III. ÚS 5/2018) však odvolací súd s prihliadnutím na výnimočnosť prejednávaného prípadu dospel k záveru, že za okolností, aké sú v preskúmvanej veci, by rozhodnutím vo veci samej odvolacím súdom bolo porušené základné právo žalobcu na spravodlivý proces a takéto rozhodnutie by bolo nielen v rozpore s čl. 2 ods. 1 Civilného sporového poriadku; ktorý ako jeden z cieľov civilného sporového konania definuje vydanie spravodlivého rozhodnutia, avšak aj v rozpore so základným zmyslom a účelom civilného sporového konania, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany ohrozeným alebo porušeným právam žalobcom ako subjektov, ktorý sa s takouto požiadavkou obrátili na všeobecný súd. V prvom rade odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že po zrušení v poradí prvého rozsudku odvolacím súdom súd prvej inštancie neprihliadol na zmenu žaloby zo dňa 22. októbra 2014 (č. I. 712 spisu). Bez ustálenia predmetu konania pritom nie je možné vo veci riadne zistiť skutkový stav a vo veci rozhodnúť, keď vymedzenie predmetu konania je totiž základným predpokladom pre konanie. Konanie na súde prvej inštancie teda trpelo tak závažnými vadami, ktorých odstránenie by v odvolacom konaní nebolo možné napraviť. V odvolacom konaní súd preskúmava správnosť rozhodnutia súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, čo nepochybne predpokladá, že predmet konania je žalobou riadne vymedzený a je neprípustné, aby sa predmet konania zisťoval až v odvolacom konaní. Žalobu v odvolacom konaní už nemožno ani meniť (§ 371 C.s.p.). Odstraňovanie väd žaloby, týkajúcich sa kvantitatívnej a kvalitatívnej stránky predmetu konania, nepripadá odvolaciemu súdu a tento nedostatok nemožno pominúť ani poukazom na ust. § 390 C.s.p., keď aj ustanovenia § 390 C.s.p. treba v zmysle Čl.

3 C.s.p. vykladať v súlade s Ústavou SR a princípmi, na ktorých spočíva C.s.p.. Konanie na súde má totiž byť nielen rýchle, ale musia v ňom byť rešpektované aj ostatné základné princípy Civilného sporového poriadku, t.j. ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (Čl. 2 ods. 1 C.s.p.), strany sporu majú v konaní rovné postavenie, spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzené nerovnovážne postavenie strán sporu (Čl. 6 ods. 1 C.s.p.), súdne konanie sa zásadne začína na návrh strany sporu, pričom predmet konania určujú strany sporu postupom ustanoveným zákonom (Čl. 7 ods. 1 C.s.p.), nie súd, ako sa to stalo v tomto prípade, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (Čl. 8 C.s.p.). Za danej situácie odvolací súd zastáva názor, že iba zrušením napadnutého rozsudku a jeho vrátením na súd prvej inštancie na nové prejednanie, sa dôsledne zabezpečí stranám uplatnenie všetkých ich procesných práv, námietok, zabezpečí možnosť reagovať na skutkové zistenia a právne závery významné pre rozhodnutie v merite veci a zároveň možnosť (v rámci tzv. dvojinštančného konania) náležite overiť (preskúmať) ich správnosť na základe riadneho opravného prostriedku.

26.1. Pokiaľ ide o tzv. dvojinštančnosť konania, odvolací súd si je vedomý, že dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (sporového či mimosporového) ani ústavne zaručeným právom (pozri nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 389/2017, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2223/2019). Je ale prejavom úsilia minimalizovať možné pochybenia v rozhodnutiach súdov prvej inštancie, ktoré je opodstatnené aj za cenu predĺženia konania (o dobu odvolacieho konania), ako aj za cenu jeho predraženia (o trovy odvolacieho konania). Vo svetle vyššie uvedených právnych záverov je potom v preskúmvanej veci vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu v danej veci nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť z dôvodu zabezpečenia dôslednej realizácie práva na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vedeného na dovolacom súde pod sp. zn. 15Co/234/2011 vo svojom náleze č. k. IV. ÚS 536/2018-92 z 28. januára 2020 konštatoval, že hoci prebehlo tak prvostupňové, ako aj odvolacie konanie (z formálneho hľadiska bol princíp dvojinštančnosti konania dodržaný), v skutočnosti z materiálneho hľadiska o častiach žaloby pri ktorých nebolo súdom prvej inštancie rozhodnuté o zmene žaloby konal a rozhodol iba krajský súd, v dôsledku čoho sťažovateľ už nemal možnosť podať odvolanie. V danom prípade nejde o porušenie postupu podľa § 213 ods. 2 O.s.p., ale o celkom priamočiare porušenie princípu dvojinštančnosti konania z materiálneho hľadiska, keďže o niektorých častiach žaloby (a tým o celej žalobe) okresným súdom nebolo rozhodnuté, lebo ak procesný kódex reguluje apelačný stupeň, je nevyhnutné rešpektovať jeho pravidla. Náprava tohto pochybenia nie je preto možná postupom podľa § 213 ods. 2 O.s.p., tiež neprichádza do úvahy ani možnosť nápravy v podobe dopĺňacieho rozsudku, keď náprava je možná len tým, že okresný súd rozhodne o celom predmete žaloby uno actu. V danom prípade by teda v prípade rešpektovania ustanovenia § 390 C.s.p. zo strany odvolacieho súdu bol porušený princíp dvojinštančnosti konania z materiálneho hľadiska ako to bolo konštatované ÚS SR. Za tohto stavu nemožno v záujme minimalizácie pochybení súdu prvej inštancie vychádzať z existencie rozumných dôvodov, pre ktoré by v tomto prípade bolo možné považovať rozhodnutie veci s konečnou platnosťou (iba) v jednom stupni za súladné s právom na spravodlivý proces; a to v neposlednom rade i s prihliadnutím na skutočnosť, že hoci náprava porušenia tohto základného práva nie je vylúčená ani prostredníctvom dovolania, prípadne v konaní o individuálnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR, zabezpečenie súladu procesného postupu a meritórneho rozhodnutia s právom na spravodlivý proces je primárne povinnosťou všeobecných súdov v prvej a druhej inštancii.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého ,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého ,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).